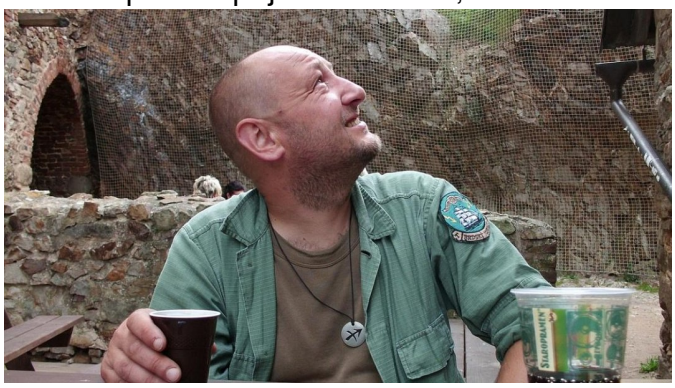
Napsal uživatel Martin Šlápota - Šlápi
Středa, 28 Srpen 2013 11:29

Milujem víkendy. Nejen, že jsou to dny v kriminále poměrně klidné, ale zejména proto, že nám dozorci dovolí mít u sebe věc, která nás drží v těchto těžkých chvílích nad vodou – naši osadní kroniku. Sedíme u stolu a za zvuků jazyků ze sousedních cel, které ani nedokážem identifikovat, listujem stránku za stránkou, a pak si při zasněném pohledu skrz zamřížované okno promítáme ty krásné časy, kdy vznikla. Ne vznikala, jak by se chtělo říci, protože trvání osady nebylo věru dlouhé a kronika opravdu vznikla v jeden okamžik.

***

Byla to tehdy zlá doba, ale blýskalo se na lepší časy. Léto roku 1989 dávalo tušit, že komančové půjdou brzo od válu. Někomu může připadat divné, proč by se indiánský kmen měl vzdávat pomůcky pro vyvalování těsta, ale zasvěcení a pamětníci jistě vědí. A tehdy se v naší partě, čítající mne a premianta zvláštní školy Joudu, poprvé objevila myšlenka, že je třeba se nějak podílet na odboji. Udělat prostě něco, co nám zajistí velké bezvýznamné plus, až rudoši o ten vál opravdu přijdou. A včera, mezi třetí a čtvrtou limoškou, ten nápad přišel.

„Založíme trampskou osadu“ povídám, „tramping se teď zrovna netěší velké oblibě vládnoucí třídy a není to nic složitého ani nebezpečného.“ Po hodinové přednášce, co je to tramping a co vládnoucí třída, Jouda konečně neochotně souhlasil, avšak s připomínkou, že nechápe, jak to chceme provést, když s tím nemáme žádné zkušenosti. Můj argument ho však naprosto rozdrtil.

„Děda býval tramp a má doma nějaké notesy, kde je vše zaznamenané.“
Ihned druhý den nabral náš plán obrátky. Sešli jsme se k poradě v petřínských sadech, aby nás iluze lesa dostatečně motivovala a vznik osady se začal pomalu rýsovat. Nejprve bylo nutné zvolit šerifa, jinak bychom se nikam nepohnuli. Ačkoli hlasování skončilo nerozhodně 1:1, stal jsem se jím nakonec já, vzhledem ke znalostem trampingu. Nejenže jsem byl o jedno čtení dědových cancáků napřed, ale Jouda, přestože jsem mu je po protestech zapůjčil, nedokázal přečíst ani větu, protože ke psacímu písmu se ještě ve škole nedostali. A jako šerif jsem stanovil i termín slavnostního ohně, bez nějž by náš odboj neměl valného významu. „Oheň bude poslední víkend v září, neboť bývá ještě dosti teplo na příjemné polehávání po lesní podestýlce a ne dříve, abychom vše stačili řádně nachystat.“ Úkolů jsme před sebou měli poměrně dost. V první řadě najít vhodné místo pro naši slávu. Jako syn rodičů, jezdících na letní byt do Luk pod Medníkem, jsem měl hned jasno – oheň vzplane na vrcholu Medníka, trampské to posvátné hory. Stejně rychle byla vyřešena i otázka občerstvení. Vzhledem k tomu, že o existenci osadní pokladny jsem měl jisté představy, avšak zůstalo pouze u představ, rozhodli jsme se, že vstupným na potlach bude láhev trampské lihoviny od každého zúčastněného a my dodáme Coca-Colu na její ředění. Poté, co byly všechny náležitosti domluveny, vepsal jsem je do zvadla a předal jejich balíček Joudovi s tím, ať jde a rozdává je

celému zelenému národu, jehož jsme se v tu chvíli cítili součástí. Mezitím už zbývalo dořešit pouhé dvě drobnosti - název osady a její vlajku. Logicky jsme se nejprve snažili najít její jméno a dle něj vytvořit vlajku, avšak osud tomu chtěl jinak. Jednoho večera mě drnčící zvonek vytáhl ke dveřím, za nimiž stál Jouda a hlásil: „Mám ji!“ V rukách držel rozvinutou rudou zástavu se zlatým nápisem „P.O. SSM Praha 5“. Vzhledem k časové tísni jsem ani nepátral po jejím původu a ihned jsme se shodli na tom, že písmeno „P“ není problém vypárat a přešít na písmeno „T“ s tím, že ze zkratky SSM odvodíme nějaký echt trampský název. Neodvodili jsme. Název osady byl tedy v tu chvíli takový, jako byl, ale Jouda překvapil. Za dva dny přinesl velkou knihu se stejným zlatým nápisem na červených deskách. Po vytržení několika popsaných stránek byly vyřešeny hned dva problémy najednou.
Nadešel den „D“. Počasí bylo jako na objednávku, už týden nesprchlo a od rána se rtuť teploměru šplhala ke třicítce. Takový podzim nám seslal snad sám Pajda. Avšak nervozita sžírala mé útroby, zejména v okamžiku, kdy jsem otcovým šroubovákem páčil sestřinu kasičku za účelem získání obnosu, potřebného na zakoupení ředícího nápoje. Obava, že Coly bude k donesenému rumu málo, však vzala za své hned na branickém nádraží. Perón byl sice plný lidí v zeleném, cosi mi však nesedělo na rudých výložkách s hvězdami, které nevypadaly jako šerifské a zejména na brokovnicích, kulovnicích a sojčích pírkách na kloboucích skupiny druhé. „Komu jsi rozdal všechna ta zvadla, Joudo?“, stačil jsem se v běhu k Vltavě zeptat svého jediného osadníka. Odpověděl až po vystoupení z přívozu na smíchovské straně řeky: „Lidem v zeleným, jaks´ poručil, šerife.“
Po minutové mdlobě jsem se zachoval jako správný šerif a stanovil náhradní plán: „ Jedem na Brdy, ty jsou dle mého děda krajinou zaslíbenou takovým, jako jsme my.“ Za hodinu a půl jsme již vystupovali z podbrdské lokálky v nám neznámé vesnici a vyrazili jsme do ještě neznámějšího lesa. Asi po půlhodině jsme narazili na krásnou mýtinu zarostlou suchou travou, kde na hromadách ležela spousta dřeva po probírce. Nebylo co řešit. Paliva dostatek, les dostatečně daleko od ohně, avšak dost blízko na to, aby vytvořil odpovídající kulisu.
S dalšími hosty jsme nemohli, vzhledem k náhlým změnám, počítat a pustili jsme se tedy do stavby hranice sami s tím, že oheň prostě bude, ať se věci mají, jak chtějí. Mimochodem, minimální počet účastníků potlachu nebyl nikde v dědových knihách zaznamenám. Přípravy byly dokončeny právě včas - slunce pomalu začínalo zapadat za obzor. O tom kdo zapálí slavnostní vatru a kdo vztyčí vlajku, rozhodl los. Vzhledem k tomu, že v krabičce, doma odcizené, zbyla poslední zápalka, spočíval v tom, že na koho zápalka nevyjde, vztyčuje vlajku. Losoval jsem jako první. Nemaje připravené louče, škrtl jsem a zápalku přiložil k připravené hranici.
Jak jsem říkal, počasí nám opravdu přálo a oheň to byl hezký. Během deseti vteřin byla hranice v plamenech, během dalších patnácti už jazyky ohnivého kohouta olizovaly stožár s vlajkou a za nějakých patnáct minut jsem sebou udýchaný plácnul na kraji lesa. Jouda, který se ještě snažil vlajku uhasit zakoupenou Colou, vedle mne dopadl minutu poté a ze zapůjčené vojenské košile se mu ještě kouřilo. ***
„Jo, byl to hezký oheň,“ slastně si povzdychl Jouda a zadíval se z okénka cely směrem, kdy leží Brdy.
„Hezký a svým způsobem legendární,“ dodal jsem. „Vždyť zmínku o třídenním zásahu jedenácti hasičských jednotek si nenechal ujít jediný plátek, od těch okresního formátu, až po Rudé právo.“
Opatrně jsem zavřel naši kroniku plnou výstřižků z novin a těšil se na další víkendy, kterých bude ještě nepočítaně. Dostali jsme rok natvrdo za každých deset hektarů lesa, který tehdy

padl. _____
Martin Šlápota - Šlápi
Trapsavec 2013